

ISKRICE

Prispevki učencev Osnovne šole Žiri v prvem polletju šolskega leta 2021/2022

Časopis izhaja v elektronski obliki.
Marec, 2022

UVODNIK

Branje odlična vozovnica za kamor koli in kjerkoli, naj nas popelje na čim daljše bralno potovanje.

Ob branju doživimo, vzporedno ob svojem, še življenja junakov, ki jih z branjem dobesedno oživljamo. Branje ni izbira, je del pomembnega razvoja procesa našega uma, ki prinaša številne koristi, potrjene v znanstvenih študijah. Želite dobro sebi, potem berite. Tudi naše prispevke, ki so nastali v prvi polovici šolskega leta 2021/22, nekateri obarvani tudi še s korono.

Uživajte v branju.

Vir: Spletna stran

Moja najljubša žival, planinski orel

Če bi imel orla, ga bi poimenoval Spretni. Planinski orli so največji ptiči v Sloveniji. Če razprejo krila, so večji od povprečnega človeka. Njihovo perje je rjavo bele barve. Imajo ostre kremplje in močan kljun. Spretno lovijo majhne živali, lotijo se celo gamsa. Znajo loviti tudi ribe. Orlica izvali jajca v gnezdo. Če starša mladičem ne prineseta dovolj hrane, se mladiči stepejo in le najmočnejši ostane v gnezdu. V preteklosti so lovci planinske orle pogosto streljali, zato je v Sloveniji le še 25 parov. Veljajo za ogroženo vrsto. Planinski orli so mi všeč zato, ker dobro lovijo in spretno letijo.

Leon Novak, 2. b

Gepardovi maratonci

Nekoč sta se samica geparda in gepard videla v savani. Zaljubila sta se in gepardka je skotila mladičke. En mladiček je bila punca, druga dva pa sta bila fantka. Oče gepard je povedal in pokazal vse pokale, ki jih je dobil na maratonu. Mladički so hoteli tudi zmagati na maratonu in so pridno trenirali. Očeta so prosili, če jih lahko nauči šprinta. Gepard je z veseljem sprejel prošnjo in jih naučil najhitrejšega šprinta. Kmalu je napočila tekma v maratonu in mladički so bili »natrenirani«. Tekmovali so na najbolj vročem delu savane. Zelo vztrajno so tekli in za veliko prehiteli druge živali. Mladički so dobili velik pokal, ostali pa medalje. Prišli so domov, a staršev ni bilo tam. Šli so pogledat, kaj se jima je pripetilo. Videli so, kako gepard in gepardka ležita na tleh. Mladiči so hitro poklicali pomoč, ker so mislili, da sta mrtva. Nosorog ju je z vodo polil po glavi. Starša sta se zbudila in videla, kdo ju je rešil. Majhni gepardi so povedali, kako je bilo na maratonu. Pokal pa so skrbno čuvali.

Drejc Pečelin, 4. a

Zajček s pisanimi čeveljčki

Za šestimi gorami je bil lep gozd. V njem so bili medvedi, volka, sova in veverica. V gozdu je bil tudi zajček, ki pa dandanes nima več pisanih čeveljčkov. Izgubil jih je v gozdu.

Nekega popoldneva je volk prišel do zajčka. Rekel mu je, da so neki roparji vzeli veverico. Zajček in volk sta odbrzela proti roparjem. Kmalu sta jih dohitela. Volk je zatulil, kakor mu je glas dopuščal. Roparja sta pogledala nazaj in opazila volka. Zajček je klical: »Na pomoč, na pomoč! Utopljam se v jezeru.« Roparja sta odhitela in skočila v jezero. Zajček je skočil iz jezera, roparja pa sta ostala notri. »O, kako dobra potegavščina,« je izdaval volk. Veverica je dodala: »Dobro si jih potegnili za nos.« Potlej so odšli nazaj v gozd. Počasi so odšli spat. Drugi dan je bil deževen. Vsi so

odšli v medvedov brlog. Tam so se igrali enko, človek ne jezi se in brali knjige. Čez debelo uro je posijalo sonce. »Juhu!« je zavriskal medo. »Zunaj se bomo igrali skrivalnice in se lovili.« Takoj so odbrzeli ven. Videli so lepo mavrico, jo opazovali in se igrali.

A ne prav dolgo. Zalotilo jih je krdelo volkov. Ti so bili sive barve. Zajček je vedno dejal: »Sivi volkovi so na smrt zlobni.« »Aaaaaaaauuuuuuuu!« je zatulil glavni zlobni volk. A sivi zlobni volkovi so še zmeraj vztrajali. »Niti slučajno!« je izdaval glavni volk krdela.

»Izzivam te na borbo,« je izrekel prijazni volk. »Ti mene?« »Kaj pa drugega,« se je ponorčeval prijazni volk. »Zmagaj!« mu je prišepnil zajček. »Prav, premagal ga bom,« je odločno rekel volk. »Pa dajmo!«

Borba se je začela. Zlobni volk pa je vzela toliko zaleta, da ga še sam zajec ne bi dohitel. Mislili so, da je že vse izgubljeno.

Nato pa se je prijazni volk domislil zanimive ideje. Postavil se je tako, kot da bi ga narisal v stranskem risu. Zajčku, veverici, drugemu volku, sovi in medvedu se je čudno zdelo zakaj se volk nič ne bori. »Volk bori se!« Volk pa je samo zastrigel z ušesi. Stal je pri miru kot kip. Sprostil se je in se ulegel na tla. Neprijazni volk pa se je zasmeljal in razmišljal, kako ga bo premikastil. Jokal bo ali pa tudi ne. Zasmeljal se je in se podal v boj.

Za prijaznim volkom je bila skala. Ob skali pa prepad. Imel je veliko moči, da bo skočil in se izmaknil. Prej je skoval načrt. Bil je tak: ko se bo zlobni volk podal v dir, se bo on pripravil. Ko bo pri volku in bo mislil, da ga bo premikastil, se bo sam umaknil, zlobni volk pa se bo zaletel v skalo in padel v prepad. Padel bo, ker se mu bo zvrtilo v glavi. Zlobni volk ne bo pričakoval kaj takega. Prijatelji prijaznega volka niso vedeli za ta načrt. Prijazni volk je skočil, zlobni volk pa se je zaletel v skalo. V glavi se mu je zvrtilo in omahnil je v globino. Zlobni volkovi so se ustrašili in zbežali daleč, daleč stran. Prijazne živali so bile zelo vesele, ker so pregnale zlobne volkove. Vriskale so in piskale, da bi jih slišali še na Mars. Dolgo v noč so praznovale volkovo zmago. Prinesle so polno mizo sladice, juh, pijač ... Sladkale so se in pile sok. Hitro je minil čas.

Bil je lep sončen dan. Zajčka pa je doma čakalo presenečenje: PISANI ČEVELJČKI! Že od nekdanj si jih je močno želel. Od tistega dne, še dandanes zajček nosi pisane čeveljčke.

Tiberij Padovac, 4. a

Obiskala nas je korona

Nekoč je živel mali virus po imenu Korona. Bil je zelo osamljen, zato se je odločil, da bo ponagajal ljudem. Korona ni vedel, da je on najhujši virus. Korona je čez par dni prišel že okoli sveta. Minilo je že dve leti in Korona se še ni naveličal igranja. Dobil je sestri Delto in Omikron. Vsi trije se zdaj zabavajo.

Zdaj se vsi trije skrivajo v hišah in širijo po svetu svoje bolezni.

Mihael Bavdaž, 4. a

Mihael Bavdaž, 4. a

Nekoč je živela majhna Korona. Imela je tudi mlajšega brata, po imenu Omikron. A Omikron je bil nevoščljiv. Odločila sta se, da se odcepita. Korona je imela željo, da vse okuži. Tako je morala iz planeta Koronke odpotovati na Zemljo.

Že je prišla na Zemljo. Tam je najprej šla v Slovenijo. Njen bratec Omikron pa v Afriko. Tiho se je nekega dne prikradla tudi k družini Mavec. Tam so živeli: oče, mati, dojenček ter bratca po imenu; Borut in Ciril. Borut je naslednji dan moral v šolo. A za njim se je plazila Korona. Ko je Borut prišel iz šole, ga je doma čakala Korona. Hitro ga je okužila, preden ji spet pobegne. Naslednji dan so se v šoli testirali. On pa je bil pozitiven. Hitro je moral domov, preden se drugi učenci nalezejo. Borut se je moral šolati na daljavo. Prvi dan je bil zelo bolan, a že naslednji dan si je opomogel. Postalo mu je že dolgočasno. Tudi Koroni je bilo dolgčas. Minevali so dnevi in ni imel več Korone.

Nekega dne pa so izumili napravo, ki prežene Korono. In nikoli več je niso videli.

OPOZORILO: Če Korona te okuži; cepi se in stran bo šla.

Tiberij Padovac, 4. a

Obiskala nas je korona

Nekoč je živel mali virus z imenom Korona. Njegova želja je bila, da bi se lahko naselil pri vseh ljudeh. Imel je prav posebno čudežno moč. Spremenil se je v zelo majhnega, da ga nihče ne bi opazil.

Tiho se je nekega dne priplazil tudi v naš razred. Prejšnji teden je učiteljica prišla v razred in začeli smo se samotestirati. Ko smo vsi teste odložili v razpredelnico, se je sošolcu črtica pokazala na T, a, ko je prišla do vrha se na C-ju ni pokazala. Počasi se nič več ni videlo. Test je bil neveljaven. Rok je šel v učiteljčin kabinet, da bi se še enkrat samotestiral. Takrat se je črtica pokazala na C in T. Bil je pozitiven. Vsi smo debelo pogledali.

Sošolec Rok je prišel po zvezke in torbo. Učiteljica in učenci smo se poslovili in en teden se nismo videli.

Tian Bizjak, 4.a

Tian Bizjak, 4. a

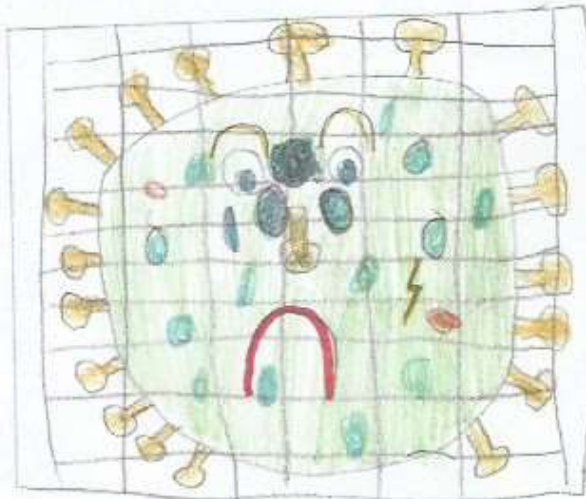
OBISKALA NAS JE KORONA

Nekoč pred davnimi časi je za devetimi gorami živel virus z imenom Korona. Želel je osvojiti svet. Imel je čudežno moč. Spremenil se je v tako majhnega, da ga nihče ni opazi.

Tiho se je nekega dne priplazil v naš razred. Ko smo odšli na izlet, se je začelo. Odšli smo v Predjamski grad. Bilo je veliko ljudi. Šli smo mimo Petre in kihnili, šli smo mimo Jožeta in zakašljali. Bilo je vedno več okužb. Tako smo se odločili za testiranje v Korona postaji. Nekateri so bili negativni, drugi pa pozitivni. Za devetimi gorami smo dobili karanteno. Karantena je trajala 9 tednov, 9 dni, 9 ur in 9 minut. Korona je v tem času rasla. Povečala se je za 1 jabolko. Ko sem ga hotel odtrgati z jablane, je začel spreminjati barvo in velikost. Nato smo raziskovali v razredu in ugotovili, da je to Korona. Ona pa je, kar rasla. Povečala se je za 3 žoge.

Odpeljali smo jo na policijo. Zaprli so jo v zapor v Korona postaji. Tako so jo testirali, da smo se prepričali, če je res ona oddajala bolezen. Bila je pozitivna. Zaprli so jo in živeli smo do konca svojih dni.

Žan Trček 4.a

KULTURNO

Kultura v vseh oblikah

Ste se kdaj vprašali, ali se lahko invalidi vključijo v družbo? Odgovor je: ja. Vsak invalid je sposoben veliko, a mi jih presojava, da ne, saj ne zmorejo nekaterih stvari, kot so govorjenje, sposobnost do hoje, govora, poslušanja ...

Osebno poznam veliko primerov, ki so v svetu uspeli prav zaradi teh sposobnosti. Torej zakaj se nam zdijo tako posebni? Odgovorov na to vprašanje je veliko, vsak ima svoje mnenje in vsak svojo presojo. Če se dotaknem kakšnih primerov, pri katerih so invalidi presenetljivi, mi je še posebej všeč primer, pri katerem lahko gluhi plešejo in se znajdejo samo po vibracijah. Lahko začutijo ritem glasbe in se z njo povežejo. Kulturo pa najdemo tudi v nastopanju pri športu, igranju, napovedovanju ... obstajajo tudi kulturni večeri invalidov, kjer se že od leta 2010 zbirajo vsa invalidna društva Slovenije. Tam jim obudijo zavest in jih spodbudijo k sodelovanju v kakršne koli dogodke. V Zagrebu so celo začeli festival kulture, športa in življenja invalidov. Lahko ga obiščete sredi poletja. Datum se prestavlja vsako leto. To leto še posebej zaradi korona razmer. Lepo je videti, da so na svetu ljudje, ki se res zavzemajo za takšne ljudi in jih spodbujajo v čim več smeri. Šport je tudi ena teh smeri. Verjetno so najbolj poznane paraolimpijske igre, ki so povezane s športom ter invalidi. Vedno so izvedene po olimpijskih igrah. Kot majhna sem si mislila, kako lepo mora biti, če si poseben in so vsi zate zanimajo. Zdaj pa pogledam in vidim samo, kako bi se vsi norčevali iz mene in jaz se ne bi mogla braniti, saj bi bila nesposobna. Nihče ne bi videl lepote, saj bi bila skrita v sramoti same sebe.

Pomembno je, da se spodbujamo na vse načine in vključujemo druge, ki so malo posebni v našo družbo (kulturo). Nikoli ne veš, koliko so zmožni in koliko lahko storijo za nas in ostale.

Zala Mali, 7. b

Invalidi in kulturno udejstvovanje

Tudi, če v naši okolici vsak dan ne vidimo veliko invalidov, je teh kar nekaj. Za njih so v Sloveniji organizirani kulturni dogodki. Tudi v našem kraju je lahko društvo invalidov za katerega sploh nismo vedeli. Velikokrat na poti domov vidim kašnega invalida, a skoraj nikoli nobenega ne vidim na kakšnem kulturnem dogodku, zato sem si pogledala kakšni so narejeni prav za njih.

Invalidi imajo razna društva in zveze, ki jim lajšajo življenje. Le ta za njih organizirajo različne dogodke in dejavnosti. Organizirajo različne programe zdravja in rehabilitacije, usposabljanje za aktivno življenje in delo, informativne dejavnosti, oskrba s tehničnimi pripomočki in kulturne dejavnosti ... Kulturne dejavnosti so organizirane v različnih krajih po Sloveniji in so namenjeni spoznavanju, druženju in soočanju širše javnosti, da invalidi obstajajo. V moji okolici imamo Društvo invalidov, ki ima uradne ure vsako sredo od 16:00-18:00, zraven je naslov, telefonska številka

in e-mail naslov. Nikjer pa ne najdem nobenih dejavnosti za invalide v moji okolici. Verjetno jih ni veliko, ali pa imajo vsak svoj okus za kulturne dogodke. V zadnjem letu ni bilo veliko kulturnih dogodkov zaradi Corona virusa, zato tudi mi zdravi nismo nikamor šli. Tako, da letos razen pri sveti maši nisem videla invalidov nikjer. V Sloveniji imamo kar nekaj kulturnih dogodkov posebej narejenih za njih. Eden takih je Tradicionalni kulturni večer invalidov, ki poteka v Mariboru. Invalidi imajo tudi svoje Olimpijske igre, na katere pridejo tekmovalci invalidi iz vsega sveta. V mnogih občinah po Sloveniji imajo svoja društva. Imamo tudi Mednarodni dan invalidov, kar pomeni, da ga praznujemo v več državah. Praznujemo ga 3. 12. in na ta dan se lahko spomnimo vseh invalidov v naši okolici ter po svetu. Ta datum je določila Organizacija združenih narodov, v kateri je veliko držav iz vsega sveta. Mi ta praznik praznujemo od leta 1992, torej ga praznujemo že 29 let. Poznamo veliko različnih invalidov, nekateri so slepi, drugi so na invalidskem vozičku, so nemi ... Tudi, če so drugačni kot smo mi, jih moramo spoštovati. Ker lahko niso zmožni več delati normalno, v službi imajo prilagojene poklice, katere lahko opravljajo. Tudi v naši občini se nekaj invalidov udeležuje dogodkov, ki jih organizira občina. Morda lahko kakšnega vidiš tudi v cerkvi, v šoli, na sprehodu ali pa kjer koli drugje. Kdaj pa se sploh ne zavedamo, da je kakšen v naši okolici.

Lahko smo bolj pozorni in opazimo kakšnega invalida okoli sebe. Moramo jih spoštovati ter biti tudi do njih prijazni.

Lara Jenko, 7 c

Invalidi in kultura

Ko pomislimo na invalide, se po navadi spomnimo kakšnega človeka ali znanca na invalidskem vozičku. Velikokrat pa pozabimo, da se lahko tudi ti ljudje kulturno udeležujejo.

Težko si predstavljamo, da lahko ljudje na invalidskem vozičku tako lepo rišejo z usti ali z nogami. Najtežja so prva leta po poškodbi, ko je treba vse začeti znova. Ko ugotoviš, da tvoje roke niso več uporabne in ko sprejmeš, da nikoli več ne boš tak, kot si bil. Pot do uspeha je dolga in težka, človek pa potrebuje veliko potrpežljivosti in vztrajnosti. Potrebno je kar nekaj let, da se naučijo slikanja z usti, saj to zahteva velik napor vratnih mišic in zob. Po navadi preteče dolgo časa da nastanejo lepe slike. Toda trud je nagrajen. Marsikdo je imel že samostojne ali skupinske razstave. Invalidi se spopadajo tudi z motivi, ki jih je težko narisati, a jim z vztrajnostjo tudi to uspe. Ljudje, ki slikajo z usti imajo nekoga, ki jim pripravi barvo, zamenja vodo in postori vse potrebno, da umetnik lahko nemoteno ustvarja. Nekateri slikajo čez cel dan, a veliko jih najraje ustvarja zvečer. Njihovi ateljeji so polni slik, včasih pa še sami ne vejo, koliko jih je. Nekateri radi slikajo pokrajino, drugi živali, vsi pa želijo ustvarjati. Ker imajo podobne interese, se povezujejo v mednarodno združenje umetnikov, ki slikajo z usti ali nogami, vanj pa je vključeno preko 800 slikarjev s celega sveta. V

združenju finančno pomagajo slikarjem. Invalidi imajo prijatelje, ki jih podpirajo in jim pomagajo. Lahko pa jim pomagamo tudi mi z nakupom njihovih izdelkov ali voščilnic, ki jih krasijo njihove slike. Včasih pa naletimo tudi na koga, ki poleg slikanja piše tudi pesmi, poje oziroma je aktiven tudi na drugih področjih.

Invalidi so nam lahko tudi za zgled, da ne smemo obupati, ko se nam v življenju kaj zgodi in ne moremo več početi stvari, ki bi jih želeli. Ugotoviti moramo samo svoja močna področja in morda nam bo uspelo še kaj več kot samo to.

Terezija Praznik, 7. b

Pozitivna energija – premagovanje ovir je lažje

Za letošnji natečaj sem se odločila opraviti intervju z družinsko prijateljico. Ime ji je Marjana, stara je 56 let in ima multiplo sklerozo. To je neozdravljiva kronična vnetna avtoimunska bolezen osrednjega živčnega sistema, ki je posledica propadanja zaščitnega sloja okrog živčnih vlaken. Odločila sem se jo vprašati o tehničnih pripomočkih, ki ji pomagajo v vsakdanjem življenju in kako izgleda njeno dopustovanje.

Najprej sem jo vprašala o ovirah na katere naleti v vsakdanjem življenju. Povedala mi je, da ji največjo oviro predstavlja dostopnost stranišč, saj večina gostinskih obratov nima stranišč ustreznih za invalide, tisti, ki pa jih imajo, ponavadi niso praktično narejeni in so težji za uporabo. Včasih so ji večjo težavo predstavljali uradi, vendar so zdaj zaradi obnov večinoma dostopni tudi invalidom. Te težave rešuje večinoma tako, da hodi samo na preverjene lokacije, v večini pa morebitne nevšečnosti z njenim pooblastilom rešujejo družinski člani. Zatem sem jo vprašala, kako ji različni pripomočki pomagajo v vsakdanjem življenju. Izvedela sem, da si življenja brez pripomočkov ne predstavlja. Prvi in seveda najpomembnejši je voziček, ki je njen stalni spremljevalec. V hiši ima vse prilagojeno tako, da je dostopno in se lahko neovirano giba. Pri obnovi kopalnice so prilagodili tuš in dodali več držal v okolici stranišča, da je presedanje z vozička lažje. Pri nakupu novega pohoštva so bili pozorni na to, da so stvari v nižjih nivojih, da lahko čim več stvari doseže in opravi sama.

Začela sem jo povpraševati o poteku njenih počitnic, kako je tam zanj poskrbljeno, na kakšne ovire naleti in kako jih reši. Pri njenem odgovoru sem bila negativno presenečena, saj sem mislila, da je v Sloveniji na splošno bolje poskrbljeno za invalide. Povedala mi je namreč, da letni dopust vedno koristi v prostorih, ki jih ponuja Društvo Multiple Skleroze, saj so tam stvari dejansko prilagojene invalidom. Tako v apartmaju, kot tudi v bazenu, saj imajo nameščeno dvigalo za spust invalidov v bazen. Po njenih besedah je najti apartma drugje skoraj »misija nemogoče«. Tudi, če v objavi na internetu piše, da je apartma primeren za invalide, ponavadi ob klicu ugotovijo, da temu ni tako. Vedno pa so ob prihodu potrebne spremembe, saj je v večini potrebno premakniti pohoštvo, dodati plastične stole v tuš ... ipd. Zanimalo me je tudi, kako se vključi v vsakdanje življenje in kako se počuti v javnosti. Povedala mi je, da je pri vključevanju v družbo veliko odvisno od značaja osebe same. Sama je družabna oseba, zato težav z vključevanjem v družbo nima. Težave povzročajo le

lokacije, zato se kdaj kakšnega druženja ali dogodka ne more udeležiti. Njena bolezen in hendikepiranost ji ne predstavlja nobenih zadržkov, da ne bi spoznavala novih ljudi in okolij. Želela sem izvedeti ali obstaja kakšna stvar, ki bi jo spremenila oziroma, kako si želi, da bi se ljudje ob srečanju obnašali. Ponovno me je odgovor presenetil. V nasprotju s pričakovanji, Marjana pravi, da večkrat naleti na ljudi, ki ji želijo prekomerno pomagati. Pravi, da to kljub njihovi dobri volji včasih izpade moteče, saj sama s pomočjo družinskih članov najbolje ve, kako kaj storiti, se presesti oz. določeno stvar narediti. Po drugi strani pa takrat, ko bi pomoč največkrat potrebovala, v bližini ni nikogar. Največkrat se ji to zgodi v trgovini, kjer so izdelki zaradi višine nedosegljivi. Kot zadnje me je zanimalo, kaj lahko storimo mi, šolarji, da bi se invalidi v skupnosti počutili bolje. Njena želja je, da bi ob srečanju z invalidom bili pripravljeni pomagati oz. ponuditi pomoč, če jo le-ta potrebuje. Čeprav je že veliko bolje, bi si želela, da invalidnost ne bi bila tabu tema in da ne bi bila več deležna vseh pogledov, kadarkoli kam pride. Poudarila je tudi, da bi bilo treba mlajše otroke večkrat seznanjati in spoznavati z osebami, ki imajo v življenju različne težave in kako se do njih obnašati.

V pogovoru sem izvedela veliko uporabnih informacij, ki jih bom zagotovo uporabljala sama, svoje znanje pa bom delila tudi naprej, da bo naša skupnost postala čim bolj prijazen in prijeten kraj za invalide.

Neja Peternel, 8. c

Mladinski pevski zbor ob kulturnem prazniku

DOGODKI

Smučanje v megli

Prvi ponedeljek v januarju smo se učenci šestega razreda odpravili na smučanje v Cerkno. Prišel je avtobus, na katerega smo naložili osebno prtljago, smuči, palice in torbo s pancarji, čelado in rokavicami.

Takoj ko smo prišli, smo se odpravili smučat. Pričakovala nas je gosta megla. Ko smo smučali, smo morali zelo paziti, da se ne zaletimo, drug v drugega. Za učiteljem Bogdanom smo morali zelo dobo gledati, saj smo ga zaradi megle in bele bunde komaj opazili. Megla je bila res gosta, kakor juha in sitna kakor muha ☹. Mene je bilo kar malo strah, saj sem bila na tako velikem smučišču prvič. Vseeno smo vsi prišli živi in celi do dna. Tako smo smučali do dobrega kosila. Tam pa smo izvedeli, da se je zgodila majhna nesreča, kjer si je Erik zvil koleno. Prav žal mi je bilo, da se mu je to zgodilo že prvi dan. Kdo ve, ali je za poškodbo kriva celo megla.

Ta dan je bil kljub megli zelo lep. Vesela sem, da sem ga preživela s prijatelji. Hkrati pa sem se naučila, da moraš v takem vremenu biti na smučišču zelo previden.

Sara Deronja, 6. b

Zimska šola v naravi

V ponedeljek, 3. 1. 2022, smo se vsi učenci šestih razredov ob 8.00 zjutraj odpravili na smučišče Cerkno. Ko smo ob 9.00 prispeli na smučišče, smo vzeli smuči, palice, smučarske čevlje, čelado, preostalo opremo iz avtobusa in jo odnesli v shrambo za smučarsko opremo. Razdelili smo se v skupine in se pripravili za smučanje. Sedli smo na sedežnico, ki nas je odpeljala na vrh smučišča. Ko smo prišli na vrh, smo se prešteli in začeli smučati. Učitelj nam je pokazal vajo in mi smo jo ponovili. Če komu ni šlo, mu je učitelj pomagal. Imeli smo še malico in kosilo in še naprej smučali do 15.00. Popoldan smo se z avtobusom odpeljali v dolino. Ko smo prišli do hotela, smo se namestili v sobe po skupinah. Potem smo imeli do 18.00 prosti čas. V prostem času smo se s prijatelji igrali družabne igre. Potem smo imeli večerjo in do 19.30 prosti čas. Zvečer smo poslušali predavanje veselo in varno na sneg. Ko smo prišli iz predavanja, smo se lahko še malo pogovarjali in potem je bil čas za spanje. Naslednji dan so nas učitelji zbudili ob 7.00 in nam to ni bilo preveč všeč. Počasi smo se zbudili umili in šli na zajtrk. Pripravili smo se za smučanje in odšli na smučišče z avtobusom. Dan je potekal podobno kot v ponedeljek, le bilo je slabše vreme in Erik se je poškodoval. Ko smo prišli v hotel, smo dali smučarsko opremo v veliko vrečo, da so jo učitelji nesli sušit v sušilnico. Kmalu ob 17.00 smo imeli kviz od včerajšnjega predavanja. Po kvizu je bila večerja in prosti čas. Potem smo šli plavat v bazen blizu hotela. Razdelili smo se v skupine in ponovili plavanje. Po plavanju, ko smo prišli nazaj v sobe, smo se umili in pripravili na spanje. Zvečer pred spanjem smo se pogovarjali in Jakob je rekel, da ob 4.00 ponoči pride lisica trkat na okno. In če pride notri, gre na stranišče in vzame vsako rolico WC-papirja. Zato smo postavili našo rolico WC-papirja nad vrata v kopalnico. Naslednji dan smo zaradi slabega vremena preživeli dopoldne v bazenu. Ponavljali smo plavalne tehnike od lanskega leta. Po

plavanju smo imeli družabno dopoldne. Po kosilu smo imeli počitek do večerje in preverjanje plavalnega znanja. Ko smo prišli v sobe, smo se pripravili za spanje in šli spat. Četrtek je potekal enako kot ponedeljek in torek. Imeli smo še prosti čas do 17.00 in potem smo s svojo smučarsko skupino pripravili program za v četrtek zvečer. Potem je bila večerja in po večerji smo dokončevali program do 20.00 potem smo imeli še družabni večer in ples. Vsaka skupina je predstavila svoj program. Po programu smo imeli še ples do 22.00. Petek je potekal drugače, saj smo se zbudili ob 7.00 in začeli pakirati za domov. Po zajtrku smo še spakirali do konca in pregledali sobo, ali smo kaj pozabili. Potem smo odšli na smučišče in smučali do 15.00 kot ponavadi. Ob 15.30 je prišel avtobus in nas odpeljal nazaj v Žiri. Ko smo prispeli v Žiri, sta Maks in Matic zaigrala na harmoniko. Pome so prišli starši in šel sem domov.

Gal Markelj, 6. b

Zimska šola v naravi

Prišel je ponedeljek in z njim odhod v Cerknjo. Zbrali smo se pred veliko dvorano in pričakali avtobus.

Na avtobus smo naložili smučke in ostalo opremo. Odpeljali smo se na smučišče, kjer smo si obuli pancarje in nataknili smuči. Na vrh smučišča smo se odpeljali s sedežnico. Še pred tem smo se razdelili v skupine. Naša skupina se je za začetek spustila na dvosedežnico. Ko smo prispeli na vrh, smo se še malo ogreli in smučali dalje. Ob treh popoldan smo se spustili nazaj v dolino. Avtobus nas je pričakal na spodnjem parkirišču. Peljali smo se proti hotelu. Ko smo prispeli do hotela, smo se razporedili po sobah in dobili A4 list, nanj smo napisali ime naše sobe. Ob šestih zvečer smo šli na večerjo. Po večerji pa smo imeli učenje FIS pravil. Opisala bom še sredo, saj se je razlikovala od ostalih dni. V sredo smo se zjutraj zbudile, pospravile sobo in odšle na zajtrk. Po zajtrku smo imeli ocenjevanje sob. Po ocenjevanju sob nas je nekaj odšlo plavat, nekaj pa se igralo z družabnimi igrami. V sredo je bilo smučišče zaprto. V bazenu smo vadili plavanje ter skok na glavo. Nato pa smo se zamenjali z drugo polovico in odšli na družabne igre. Ko smo končali, smo odšli na kosilo, zatem pa v sobe. V sobah smo imeli čas za počitek. Odšli smo v dvorano, kjer smo si ogledali dokumentarni filmi o bloških smučeh. Čas je bil že za večerjo. Pojedli smo večerjo in odšli v bazen, kjer smo preverjali plavanje. Ta dan se mi je najbolj vtisnil v spomin.

ŠOLA V NARAVI MI JE BILA ZELO VŠEČ.

Neca Seljak, 6. b

Zimska šola v naravi

V ponedeljek, 3. 1. 2022, smo se šestošolci ob 7.45 zbrali pred telovadnico.

Naložili smo opremo na avtobus in se odpravili proti smučišču Cerčno. Z avtobusa smo razložili pancerce, čelade, smuči in palice. Odpravili smo se pod žičnico, se obuli, oblekli in pripravili na smučanje. Učitelji so nas poklicali v skupine in z žičnico smo se odpravili na vrh smučišča. Vsaka skupina je imela majčke, po katerih smo se ločili. Na naših je pisalo Alpina. Vsak dan smo ob 11.00 imeli malico. Ob 12.30 pa kosilo. Vmes med malico in kosilom ter med kosilom in odhodom smo smučali. Okrog 18.00 smo imeli večerjo. Kdaj smo bili vmes prosti, kdaj pa smo imeli program. V torek in sredo smo šli na bazen. V sredo smo bili na bazenu kar dvakrat: dopoldne in zvečer. Ta dan namreč nismo šli na smučišče. Zbujali smo se ob 7.00, le v sredo pol ure pozneje. Pol ure po bujenju smo imeli zajtrk. V četrtek smo bili ponovno na smučišču. Okrog petih smo se s skupino dobili, da bi malo povadili. Vaje so bile zabavne, saj so nekateri vmes počeli smešne stvari. Po vajah smo šli na večerjo, po večerji pa smo imeli pol ure časa, da smo se pripravili na zaključni večer. Obiskali so nas tudi naši razredniki. Za zaključni večer, ki je tudi moj najljubši dogodek smo se odpravili v večnamenski prostor nad bazenom. Najprej se je vsaka skupina predstavila z nastopom. naša skupina je bila na vrsti predzadnja. Predstavili smo se s pesmijo V dolini tihi katere besedili smo priredili. Naš nastop mi je bil mi je bil zelo všeč. Tudi drugi nastopi so bili prijetni. Po nastopih pa smo še malo peli, plesali in se zabavali. Na koncu pa je bila še podelitev nagrad za kviz in ocenjevanje sob. S prijateljicami, s katerimi sem bila v sobi, smo bile tretje. Po zabavnem zaključnem večeru, smo odšli v hotel, si umili zobe in odšli spat. Ko smo se zjutraj zbudili, nas je čakal še zadnji dan smučanja. Po smučanju je vsak svojo smučarsko opremo naložil na avtobus. Ko smo bili vsi zbrani se je vsak usedel na sedež na avtobusu in odšli smo domov. zgoraj sem predstavila zaključni večer kot moj najljubši dogodek, ki sem si ga izbrala zato ker sem se takrat res zabavala in se imela fino s prijateljicami.

Šola v naravi mi je bila zelo všeč in se že veselim naslednje.

Ula Mur, 6. b

Veseli smučarji (Vir: OŠ Žiri)

Strah iz otroških dni

Ko sem bila mlajša, so me doma, ko nisem hotela vstati iz postelje, strašili z goblini. Goblino so mi predstavili kot manjša bitja, ki rada govorijo in imajo grd, naguban obraz. Ta nadležna bitja naj bi ljudem prinašala samo težave. So tudi nočna bitja, ki ponoči delajo razne stvari, radi pa tudi kradejo odeje in igrače. Starši so mi takrat rekli, da če ne bom vstala, bo prišel goblin in mi ukradel igrače, saj bi se lahko zmotil in mislil, da je bila noč. Ko nisem hotela iti iz vode, so me strašili s krakeni. Krakeni naj bi bili večje hobotnice v morju, ki so v širino merili do 1,6 km. Kraken je ladje potegnil na dno morja. Če so mi ga omenili, me je zaskrbelo in sem takoj šla iz vode. Zvečer, ko nisem hotela spati, so me strašili z ogrinjo katere ime je bilo Črna Annis. Imela naj bi moder obraz, rumene zobe in dolge železne kremplje. Pravijo, da je ob mraku zapustila svojo votlino in lovila ljudi, ki takrat še niso spali. Ko jih je dobila v roke, je požrla njihovo ubogo dušo. Če so me zvečer spomnili nanjo, sem takoj zaspala. Ta izmišljena bitja se mi takrat niso zdela prijazna, in jih nisem hotela srečati. Če so mi jih starši omenili, sem se prestrašila in storila, kar mi je bilo rečeno.

Lana Bogataj, 7. b

Strah je votel

Takrat, ko je bila moja mama še nedorasel deklič, ni bilo televizije, računalnika, telefona in drugih naprav, ki nam danes krajšajo čas. Sosedje so bili povezani med seboj in so se ob mrzlih, zimskih večerih zbrali v eni hiši. Druženje je bilo prijetno, pot domov pa je bila včasih strašljiva.

Otroci so se stiskali na peči, mame so pletle, očetje so popravljali orodja ali pletli koše, ki bi jim lahko prišli prav spomladi. Ob tem so pripovedovali povesti in dogodivščine, ki so jih doživeli v mladih dneh. Otroci so jih kar požirali z ušesi in očmi, jih na skrivaj občudovali in si želeli, da bi kaj takega doživeli tudi sami. A vsake zgodbe je enkrat konec in otroci so morali nazaj domov. Tako je tudi moja mama zapustila toplo peč in svetlo hišo ter stopila v noč. Pot do njenega doma je bila kar dolga, saj je živela na robu vasi. Že po nekaj korakih je v bližini zaskovikala sova. Prestrašila se je, a se tudi hitro pomirila, saj je ugotovila, da je bil le ptič. Kmalu je za hrbtom zaslišala nenavaden zvok, kot da bi nekdo tolkel po lesu. Za trenutek ji je zastalo srce. Vsa trda od strahu je iskala okrog sebe pomoč, vendar je bila že daleč od sosedove hiše. Ni ji preostalo drugega, kot da je stekla. Vmes se je ozirala in ves čas se ji je zdelo, da ji je nekdo za petami. Naposled pa je le pritekla do domače hiše.

Če bi vedela, da je malo prej, preden je v sosedovi hiši zlezla s peči, neopazno odšel ven Lojze, ki je rad strašil otroke, je ne bi bilo strah. A to da je strah votel, okoli pa ga nič ni, je ugotovila šele čez veliko let.

Terezija Praznik, 7. b

Vir: spletna stran

MLADI PESNIKI

Prešerna pesem

Kmalu bo nastopil tisti dan,
ko Slovenci praznujemo kulturni dan.
Ta dan odvijte se februarja osmega,
ko Slovenija ponosno se spominja Franceta Ribičevega.

Mojster bil je on za rime,
jaz pa bolj vesel sem zime.
Če februarja osmega bo snežilo,
bi zelo me veselilo.

Sanke, smučke, direndaj
bi zavlekel tja v maj.
Večerja položena je v lonec
in zato je pesmi konec.

Jurij Cankar, 3. c

Moj prešerni dan

Zbudim se naspan,
še ko sonce vzhaja,
ko nebo je oranžno kot vulkan,
moja glava spočita iz postelje vstaja.
Poletni dan se začinja,
ko pozajtrkujem in se oblečem.
Vesel sem, saj se šola s počitnicami zamenja.
V ruzak zmečem kopačke in žogo,

že skoraj na igrišče odidem.

Pređen grem, si sčistim še zobno nadlogo,
čez nekaj minut na s soncem obsijano zelenico pridem.

Brcam žogo gor, dol, levo, desno in še nazaj,
nato nazaj domov odidem, se očistim,
pripravljen na naslednji zalogaj.

S prijatelji se dobimo tam, kjer je križišče,
odidemo s kolesi daleč po cesti sivi,
dokler ne prispemo na kopališče,
vsi poskačemo v vodo igrivi.

Kmalu zabava se konča in odidemo na kosilo,
čaka me doma na mizi,
kot se spodobi ga je obilo.

Po kosilu kot prej se dobimo,
vsi pregrete od vročine,
hitro na kopališče oddrvimo, se ohladimo,
a s seboj imamo tudi mesne dobrine.

Že v prvih minutah po žaru diši,
že v vodo poskačemo veseli.

Kmalu že vsem lačno obrača oči.

Vse lepo se enkrat konča,
domov hitro odhitim.

Zlekнем se na kavč po večerji, ki dobra je bila,
da tekme nogometne ne zamudim.

To je bil moj sanjski dan,
ampak nekako se še zaključí,
in to takrat, ko se meni v postelji glava izključí.

Nejc Dolenc, 8. c

Na galeji

Dolgo bilo je že tega,
ko svoj dom sem zadnjič ugledal,
sit sem zdaj tega že morja,
kopno spet bi rad ugledal.

Dan za dnem garam brez plačila,
strgana vsa so moja oblačila,
hrane nam že od začetka primanjkuje,
potrpljenja pa tudi kar hitro zmanjkuje.

Upanje počasi mi pojenja,
da na kopno stopil bom še kdaj,
čutim, da se nadme smrt vzpenja,
vzela me bo s sabo v raj.

Če zadnjo željo bi lahko imel,
domačim bi pesem lepo zapel,
ki počastila bi lepe čase,
preden smo vsi odšli vsak zase.

Neja Peternel, 8. c

POUSTVARJANJE PO LITERARNIH DELIH

Vedno glasna petorka na pojedini

Pisalo se je leto nekoč in kot ponosen kozel z Višnje Gore sem se odločil prirediti pojedino Šilčkovih najljubših jedi, mehko kuhanih jajc.

Seveda nisem hotel biti na pojedini sam, zato sem povabil že omenjenega gospoda Šilčka in putko Minko. Po naključju je bil moj stvaritelj Josip Jurčič zelo ponosen name in se je odločil, da se pridruži tudi sam. Ko sva videla, da se približuje prva postava, sva mislila, da bo putko Minko razneslo od toliko zanimanja, saj ni bila še nikoli tako daleč. Za njo sta se približevali še dve postavi. Okamenel sem. Vedel sem, kdo je bila prva, saj ni in ni mogla utihniti. Bil je gospod Šilček. Druga postava se mi je zdela prav tako znana in okamenel sem. Bil je en in edini, Andrej Rozman Roza. Po izvoru sva se zelo razlikovala, a še vseeno sem bil brez besed. Seveda pa je vse moral pokvariti Jurčič. Začel je govoriti, kako je začel pisati že pri sedemnajstih in kako je napisal prvi slovenski in zgodovinski roman in da ne pozabimo še prve slovenske tragedije. No, končno je utihnil, gospod Rozman Roza pa si je zaželel mehko kuhana jajca. Vsi so se strinjali z njim. Vsi razen Minke, ki je že začela poskušati poleteti s hriba. Hitro sem se odpravil pripraviti vse potrebno. Nisem vedel veliko o kuhanju, pa tudi moji parklji niso bili v veliko pomoč. Prižgal sem štedilnik ter pristavil vodo. V vodo sem položil par jajc. Ko je začelo vreti, sem se ustrašil, da delam kaj narobe, zato sem poklical strokovnjaka. Seveda ne gospoda Šilčka ali Jurčiča, pač pa Andreja Rozmana Rozo. Med kuhanjem mi je povedal veliko o sebi. Izvedel sem, da se je rodil 25. maja 1955 v Ljubljani, da ima svoje gledališče Rozinteaater, da je bil v srednji Šoli urednik šolskega glasila in da so bila njegova prva dela objavljena v Kurirčku. Je pisatelj vseh zvrsti. Prozo prepoznam po dobrem starem prijatelju Balonu velikanu ali Mihcu, ki gre prvič okrog sveta. Poezije seveda po slastnih Črvivih pesmih in dramska besedila po dobrem starem Kekcu kontra. Zelo smešno, morate pogledati! Za nagrade sem že vedel. Zlata ptica leta 1984, nagrada Staneta Severja leta 1986, Levstikova nagrada leta 1999 in tako naprej do danes. Bil sem zelo impresioniran. Mislim ... tudi Josip ni slab. Po njem je poimenovanih par stvari še danes, kot je Jurčičev trg v Ljubljani ali ulica v Novem mestu. Pa tudi smilil se mi je. Rodil se je 4. marca 1844, umrl pa pri 37. letih za tuberkulozo, kot naš največji pesnik France Prešern.

O ne, preveč sva govorila in vse je prekipelo med tem. V tistem trenutku je v sobo vstopil Josip, s sabo je prinesel par Minkinih jajc, ki jih je od navdušenja dala. Še enkrat je zavrel vodo in jih tako kot Šilčkova žena perfektno skuhal.

Medtem ko smo jedli, sem začel razmišljati. Mogoče pa v moji zgodbi ni junak Andrej Rozman Roza, vendar vedno prisotni, šaljivi in nasmejani Josip Jurčič. Moje razmišljanje je prekinil gospod Šilček z glasnimi komentarji in putka Minka z glasnim cmokanjem. Še zadnjič sem pogledal Jurčiča in se mu nasmehnil☺.

Lambergar, Martin, Peter in Nogavička

Bilo je čudovito sončno jutro in ljudje so opravljali najrazličnejša opravila.

V radijskem studiu je voditeljica ravno pregledovala spored za ta dan. Ker je imela čas, je pogledala še spored za prihodnje dni. V oči ji je padel rdeče označen prazen prostor. Hitro se je spomnila, da se mora domisliti, koga bodo takrat povabili v radijski studio. Tako je dolgo zamišljeno sedela, ko se je spomnila pesmice, ki jo je prepevala Pika Nogavička. Da in takrat ji je šinilo v glavo, da bodo v studio povabili Piko Nogavičko. Da pa bo oddaja še bolj zanimiva, bodo povabili tudi Martina Krpana, Petra Klepca in Gašperja Lambergarja. Zamisel se ji je zdela čudovita, zato jo je takoj povedala direktorju. Kmalu je bila pošta že namenjena h gostom oddaje.

Lambergar je pošto dobil prvi in jo hitro prebral ter sklenil, da čez tri dni pride v studio. Martin Krpan je ravno naložil angleško sol, ko je dobil pismo. Tako kot Lambergar je bil tudi on navdušen nad oddajo. Pismo je dobil tudi Peter Klepec, a ga je prebral šele na paši. Najprej je bil žalosten, da bo moral zapustiti ovce in pastirje, s katerimi se je tako dobro razumel, vendar je vseeno sprejel povabilo. Zapletlo pa se je pri Piki. Pismonoša je zaman zvonil na vrata, saj je Pika še mirno spala v postelji. Ko je naposled pismo le dobila, je ugotovila, da ga je treba prebrati, ona pa tega žal ni znala. Zato je odšla k Anici in Tomažu, ki sta ji ga nadvse rada prebrala.

Končno je nastopil veliki dan. Vsi so se lepo uredili in prišli v radijski studio. Voditeljica je na hitro predstavila oddajo, potem pa predala besedo Gašperju Lambergarju. Lambergar je povedal, da je plemič in je mirno živel v Gradu Kamen. Nekega dne pa je prišel pismonoša in mu povedal, naj pride na Dunaj, saj tam razsaja hud velikan. Lambergar se ga ni bal, saj mu je mati povedala koristen nasvet. Na Dunaju mu ni bilo všeč. Raje je imel podeželje. A ker je ljubil viteške boje, se je rade volje spopadel s Pegamom in mu kot za šalo odsekal glavo. Voditeljica je bila po Lambergarjevem pripovedovanju zelo zadovoljna in je upala, da bo šlo tako gladko še naprej.

Peter Klepec je povedal, da je bil v otroštvu zelo šibak. To so vedeli vsi pastirji, zato so ga dražili. Klepca pa, ker je bil take narave, je to hitro prizadelo. Tako je nekega dne goreče molil, da bi bil močan in ga ne bi pastirji dražili. In Bog ga je res uslišal. Podaril mu je moč in od tistega dne naprej ga nihče ni več dražil. Ko pa je Klepec slišal, da je na Dunaju strašen bojevnik, je hitro vzel pot pod noge in odšel na Dunaj. Cesar ga je zaničljivo sprejel, toda Peter je vztrajal ter se spopadel s strašnim bojevnikom. Premagal ga je kot za šalo, zato je bil nadvse ponosen nase. Voditeljica pa je bila ponosna, da se je domislila in povabila v studio take junake.

Krpan se je na začetku pripovedovanja pohvalil, da je dobil dovoljenje za prevažanje angleške soli, potem pa prešel na zgodbo. Krpan je bil začuden, ko se je pred njegovo hišo ustavila kočija, a se je hitro oblekel in prisedel. Hrana na Dunaju se mu je zdela odlična, orožje pa je bilo tako krhko kot porcelan. Ko je videl, da s tako igračo ne bo prišel Brdavsus do živega, je vzel stvari v svoje roke. Ni mu bilo mar, kaj si je mislil cesar, on je naredil tako, kot je mislil, da je prav. Ko je napočil dan boja, se

je neustrašno spopadel z Brdavsom in mu odsekal glavo. Voditeljica pa ga je pohvalila, da je zelo pogumen, ker se ni ustrašil Brdavsa.

Pika je bila na vrsti zadnja. Ugotovila je, da so bili gostje oddaje pred njo zelo pogumni, njihove zgodbe pa so bile zares razburljive. Zato se je odločila, da bo njim podobna in je svojo zgodbo malce priredila. Povedala je, da je dobila pismo svojega očeta. Ta jo je prosil, naj ga reši. Pika je razstrelila zgradbo, potem pa vzela metlo in z njo pometla vse razbojnice, ki so ugrabili njenega očeta, v morje. Tako sta odšla z očetom na ladjo in hitro odplula na otok, kjer je bil skrit zaklad. Ker so jima razbojniki sledili, je Pika odplavala na otok, vzela zaklad, na otoku pa pustila razbojnice. Na koncu pa je poudarila, da je vseh sto razbojnikov premagala sama. Voditeljica je sprevidela, da si je Pika nekaj stvari izmislila, a je samo zmajala z glavo, rekla pa ni nič. Na koncu se jim je še zahvalila in zaključila oddajo.

Povedala je, da teh junakov ne smemo pozabiti, saj je vsak nekaj na svoj način prispeval h književnosti.

Terezija Praznik, 7. b

Otroški mitološki strahovi

V grški mitologiji je veliko strašnih dogodkov, nekateri se nam celo zdijo neverjetni ali kruti. Sami bogovi in polbogovi so se med sabo tudi sovražili ali celo ubijali.

Grki so bili zelo modri ljudje, odkrili so mnogo reči. Nekaterih naravnih pojavov pa si niso morali razložiti. Če se prav spomnim, so severnem siju govorili leteči plameni. Ker pa si teh stvari niso morali razlagati, so si pojave razlagali z mitologijo. Zelo znana je zgodba o Ahilovi peti, ki govori o tem, da imajo tudi najmogočnejši ljudje šibke točke.

V današnjih dneh nas starši velikokrat strašijo z različnimi zgodbicami. Nekatere se celo navezujejo na grško mitologijo. Včasih, ko je deževalo, grmelo in/ali so bile nevihte, so straši povedali, da je Zevs jezen in dokler ne bomo pridni bo deževalo. Za tiste, ki ne veste, Zevs je največji grški bog, ki je tudi bog neba in nevihte. Zaradi naše naivnosti in preplašenosti je ta zgodba večino časa delovala.

Grki se mi zdijo izredno zanimivi in pametni. Recimo, ali ste se kdaj vprašali, kakšen bi bil svet danes, če ne bi bilo njih, brez demokracije ali odkritji veselja, ki so jih dosegli. Zelo jih spoštujem in se vedno rada naučim še kaj novega o njih.

Zala Mali, 7. b

Pred izkušnjami, kot jo je imel Orfej se včasih znajdemo tudi sami, ne tako usodnimi pa vendar

Ko sem bila mlajša, seveda tudi jaz nisem znala upoštevati vseh navodil. Včasih so bile kakšne posledice in včasih jih ni bilo.

Še vedno se spomnim, ko so mi doma rekli, naj vse delo delam sproti. Kot otrok nikoli nisem razumela, zakaj in tega nikoli nisem storila, čeprav zdaj vse to obžalujem. Včasih sem obiskovala krožek matematike, vse mi je bilo vseč razen domača naloga. Včasih, ko sem jo doma gledala in poskušala rešiti, se mi je zdelo, da ji ni konca. Delanja domače naloge sem se kmalu naveličala in poskušala najti razne izgovore zakaj naloge nisem naredila. Včasih sem našla izgovor, občasno s sabo nisem prinesla zvezka, iz zvezka sem včasih tudi trgala liste v upanju, da nihče ne bo videl nerešenih listov. Naj vam ne tratim časa in vam samo povem, da moji starši nad tem niso bili navdušeni. Ker nisem delala domače naloge, sem zaostala za kar par tednov. To me seveda ni izučilo še kar nekaj časa. Kasneje sem v šoli naredila isto. Naloge nisem hotela delati, ko so mi starši rekli, naj se učim, tudi tega nisem naredila. Vse to me je kasneje v šolskem letu izučilo, ko sem domov prišla s slabo oceno.

Seveda kot vsaka druga zgodba ima tudi ta dober konec. Kmalu sem začela delati sproti, čeprav mi to še danes ni najbolj všeč.

Lana Bogataj, 7. b

Liver bird je odletel

Moja mami in ati sta od vedno zelo strastna navijača NK Liverpool, sicer ne vem, zakaj in kdaj sta za klub začela navijati, posledično sem tudi jaz postal navijač tega kluba. Po ogledu prve tekme sem ugotovil, kako veliko in lepo zgodovinsko kulturo ima ta legendaren klub.

Že od malih nog sta mi pripovedovala o dogodkih, ki sta jih doživela na kulturnem stadionu Anfield, dom mitološke živali Liverbird. To je nekakšen velik orel rdeče barve, ki naj bi živel v 12. Stoletju. Je simbol in zaščitnik angleškega mesta Liverpool. Prav po njem je to mesto dobilo ime. Mesto je zelo glasbeno usmerjeno, znano po rock skupini The Beatles, znano je tudi po zelo velikem pristanišču, včasih največjem v Veliki Britaniji ter po neverjetno lepih stavbah, ki jih lahko obiščemo. Opisal sem vam mesto Liverpool in njenega zaščitnika. Torej, kot sem vam že prej napisal, sem si od vedno želel obiskati to zgodovinsko mesto in njen kulturni stadion. Zato sta se starša odločila, da mi bosta po šestih letih navijanja za ta klub kupila vstopnico za tekmo, da si bom lahko končno ogledal mesto Beatlov ter odšel v dom Liverbirda. VENDAR pod enim pogojem, da bom tisto šolsko leto odličen. Nisem obupal, seveda je bilo med šolskim letom veliko vzponov in padcev, ampak sem verjel vase in šolsko leto končal kot odličnjak. Tisti dan je bil nepozaben, ko sem prišel, me je doma že

čakala skrivnostna kuverta. Z veseljem sem jo odprl ter začel skakati od veselja saj sem videl, da je bila v kuverti letalska karta in vstopnica za tekmo. Nisem mogel verjeti svojim očem, počutil sem se kot majhen otrok, ki dobi liziko. To obdobje je bilo zame veselo, izpolnila bi se mi dolgoletna želja. Na žalost je začel po celotni Evropi razsajati virus, Covid – 19. Zaradi zelo kužnega virusa so začeli odpovedovati letalske linije, države so začele zapirati meje, športni dogodki pa so se izvajali pred praznimi tribunami. Počutil sem se kot Dedal, ko mu je umrl sin Ikar, kot bi Liverbird strmoglavil v reko Mersey.

Dolgoletna želja ostaja še vedno neizpolnjena, še vedno upam, da ko bo konec virusnega obdobja se mi bo le ta izpolnila.

Anej Antončič, 7. b

Heros in Orfej, magična pevca

Orfej in Evridika sta čez čas srečno prispela iz podzemlja. Živela sta v koči, sredi prelepe gozdne jase. Skupaj sta prepevala, se sprehajala po naravi in uživala na soncu. Čez čas se jima je rodil sin Heros. Sina sta imela rada in z veseljem sta ga vzgajala. Heros je bil razigran, vesel in zelo rad je imel vse živali. Tudi živali se ga niso bale, saj so v njem čutile prav posebno prijaznost, toplino, spoštovanje. Bila pa je ena stvar, nad katero Evridika in Orfej nista bila navdušena. Njun sin ni imel posluha.

Njegova starša sta ga spodbujala pri petju, on peti ni hotel. Če pa je le včasih kaj zapel, so se vse živali poskrile, saj Heros niti najmanj ni pel tako kot njegov oče. Še več! Nekateri so se mu celo posmehovali. Herosa to ni motilo, saj peti ni maral in vedel je, da njegova prihodnost ni v petju. A Orfej je še vseeno vztrajal in svojega sina je hotel naučiti peti. Heros najprej ni bil za, a ga je oče na koncu le prepričal. Vsak dan sta vadila od zore do mraka, a Heros ni pel nič bolje. Evridika je imela celo glavobole zaradi sinovega, ne preveč lepega petja. Takrat je šla v naravo in se malo odpočila. Orfej pa še vedno ni popuščal. Sina je petja poskušal naučiti z raznoraznimi metodami, a nič ni pomagalo. Za pomoč je prosil tudi Apolona; boga glasbe, a nič ni pomagalo. Tudi Heros je bil že naveličan tega in se je raje igral z živalmi.

Po treh letih, osmih mesecih in šestih dnevih, je Orfej obupal. Sina je nehal učiti petja. Orfej je Herosa zelo nadrl, ker se ni naučil peti. Tudi Heros je bil zelo užaljen in je očetu rekel, da petje sovraži. Takrat pa je bilo obema dovolj. Heros se je nemudoma preselil Ni hotel več živeti pri očetu. Od takrat naprej je živel v gozdu. Družbo so mu delale živali. Jedel je le rastline in liste z grmičkov. Orfej je bil takrat tako jezen in užaljen v enem, da mu za sina ni bilo mar, le Evridiko je v srcu tiho žrlo, kje je njen sin.

Čez čas pa je Herosu postalo žal, za vse kar je storil. Hotel se je vrniti domov in presenetiti očeta in se naučiti peti. Le ena težava je bila. Kdo bi Herosa naučil peti? V trenutku je dobil idejo. Hitro je prosil ptice, naj ga naučijo petja. Ptice so bile takoj za

in tako so dan za dnem vadili petje. Po treh tednih in dveh dneh je Heros pel kot njegov oče. Pel je odlično in odločno ter vsi so ga z veseljem poslušali.

Ta čas pa je tudi očetu postalo žal. Šel je v gozd in iskal je svojega sina. Naenkrat pa je iz daljave slišal prelepo petje. Hodil je v smeri petja in tam je videl svojega sina, kjer pospravlja stvari, se odpravlja domov in nebeško poje. Orfej ni mogel skriti navdušenja in je z njim kar takoj zapel. Heros je bil najprej presenečen, nato pa sta se z Orfejem srečna odpravila domov.

Doma pa je Herosa dočakal šok. Njegova mama Evridika je bolna ležala v postelji. Sin se je zelo prestrašil. Na celem svetu pa je bila le ena stvar, ki bi pozdravila Evridiko. To bi bila pesem zapeta iz srca. Takoj nato pa sta Orfej in Heros zapela prelepo pesem. Evridika je bil v trenutku zdrava in tudi ona je zapela z njima.

Tako so Evridika, Orfej in Heros srečno živeli; še sedaj pa ptice v gozdu, kjer sta živela Orfej in Heros pojejo najlepše pesmi, kar jih je.

Tara Krvina, 7. c

Orfej in Evridika s sinom Orfvridikom

Ko je Orfej odhajal iz podzemnega kraljestva, je pomislil: »Zakaj neki mi je Had, vladar podzemlja naročil, naj se ne oziram nazaj?«

Kljub vsem vprašanjem je Orfej upošteval vladarjeve napotke. Ko je prispel iz neznanega kraja nazaj v svet živih, je pogledal nazaj.

Zagledal je svojo prelepo ženo, Evridiko. Sedaj sta se tako razveselila, da sta pela, plesala, Orfej je igral pesmi na liro, ki mu jo je bil podaril Apolon, bog glasbe.

Po mesecu dni sta se Orfej in Evridika poročila in dobila njunega prvega sina, Orfvridika. Ta je bil tako lep, imel je očarljiv obraz, smejal se je in pačil. Ampak je bil poseben. Ni imel posluha. Ko je odraščal, sta mu Orfej na liri in Evridika s petjem poskušala pridobiti izgubljeno. Ko se je Orfvridik izobraževal, mu glasba ni šla od rok.

Orfej je prosil Apolona, boga glasbe in Ateno, boginjo modrosti, naj njegovemu sinu podarita posluh za glasbo in modrosti petja in igranja.

Nekega sončnega dne je Orfvridik zagledal jato ptic, ki so frčale po zraku. Zaželel si je letenja, višav, sploh pa svobode. Tako je napočil čas, ko je Orfvridik zbežal od doma.

Želel je oditi na goro Olimp, kjer so živeli bogovi. Na poti je srečeval ljudi. Od revnih in prijaznih do bogatih in nesramnih.

Vsi so mu ponujali kruha, vode in doma. Kruh in vodo je z veseljem vzel, streho nad glavo pa je zavračal. Zaradi vseh prijaznih in nesramnih ljudi je dobival občutke, takšne in drugačne.

Nato pa, meni nič tebi nič je prikorakal starec s čudno steklenico v roki. Podal jo je Orfvridiku v dlan in mu rekel: »Ko boš prispel na vrh gore, odpri steklenico in vdahni, kar je v njej.« Nato je starec odkorakal stran.

Naslednjega dne se je Orfvridik naspal in se takoj odpravil na goro Olimp. Ko je prispel na vrh, je odprl steklenico in vdahnil zrak, ki je bil v njej, kakor mu je ukazal starec.

Sedaj je Orfvridik začel peti lepše od ptic, ki letajo po zraku. Vsa narava mu je prisluhnila, živali so se zbirale pri njem.

Pel je in ni nehal peti. Tedaj je bog glasbe, Apolon prišel k njemu.

»Mar nisi sin Orfeja vsemogočnega igralca lire,« ga je ogovoril Apolon. Orfvridik je bil pogumen in je dejal: »Seveda sem, gospod, kdo pa ste vi?«

»Jaz sem Apolon, bog glasbe, in ti podarjam vse oblike petja in igranja v vsej Grčiji.«

Orfvridik se je srečen vrnil domov in začel peti, da sta Orfej in Evridika jokala od sreče.

Aljaž Gaber, 7. b

Nastop Ane Žakelj, 8. a

Kiklopsko življenje in skrivnosti

Živijo, sem Pozd in sem eden od kiklopov na otoku kiklopov. Kot si že verjetno ugotovil, ime sem dobil po Pozejdenu. To ime sem dobil, ker znam najbolje prositi boga morja. Vsi mislijo, da sva v sorodu. Ne vem ravno, čemu verjeti, ampak mi je vseč, saj bi lahko imel veliko krutejše življenje.

Vem, da ne bi smel govoriti o našem življenju, saj bi to lahko prišlo v napačne roke, a nekako dovolj zaupam sebi. Za začetek morate vedeti, da je življenje tu kruto. Če nisi kaj posebnega, te ostali obravnavajo kot sužnja. To je večina našega prebivalstva. Vsi najbolj spoštujejo boga Pozejdona, saj naj bi bil naš oče. Za njim seveda nastopi naš poglavar Polifem. On je največji, najmočnejši, tvoja najhujša nočna mora. Njegova slabost pa je, da je izjemno neumen, tako kot ostali in očitno tudi jaz, saj to pišem. Če vas zanima, ali spimo cel dan kot v pravljicah, ste se zmotili. Kiklopi smo zelo produktivni. Zjutraj vstanemo takoj, ko vidimo prve žarke, nato pa poskrbimo za našo higieno in odhitimo do moja, kjer se umijemo in častimo Pozejdona. Ko ga častimo, ga tudi prosimo za vse, kar si želimo tisti dan. Po obredu gremo na lov po hrano ali pa pojemo, če nam je še kaj od prejšnjega dne ostalo. Za tem se uležemo in počivamo, dokler se sonce ne sprostimo malo. V popoldnevu velikokrat dobivamo nezaželene obiske, ki ji vedno preženemo ali shranimo za kasneje. Zaenkrat nam je ušla samo ena ladja, ki je bila krivda Polifema in je zaradi tega skoraj izgubil svoje mesto. Moje mnenje je bilo in je, da je Polifem preveč neumen, da bi bil poglavar in bi ga morali nadomestiti, ampak Pozejdon ni mislil tako. Kot zadnji dogodek dneva pa prirejamo zabave. Velikokrat so v čast najpomembnejšim bogovom ali pa zaradi uspešnega dneva. Kiklopi smo morda čudni, ampak smo ljudem zelo podobi. Kot vi, se tudi mi zaljubimo in če imamo srečo boginja plodnosti odobri. Ko sem bil nekoč zaljubljen, sem vprašal Afrodito, a ni odobrila in tako sem izgubil mojo eno in edino pravo ljubezen.

In zdaj sem vam povedal vse, kar lahko veste o kiklopih. Med pisanjem sem se premislil in upam, da nekdo najde to po moji smrti, ki bo lahko bil pripravljen v primeru, da se kdaj sreča z mojim ljudstvom.

Zala Mali, 7. b

Sizifovo delo v mojem vsakdanjem življenju

Živjo! Naj se vam predstavim. Sem Aljaž Gaber, star sem 12 let in ne maram domačih nalog.

Ja, tako. Prav ste slišali. Ne maram domačih nalog. Verjetno se nekateri sprašujete: »Zakaj?« Tukaj imate odgovor.

Vsako jutro me sončni žarki pobožajo po obrazu. Nato vstanem, se preoblečem, pozajtrkujem in se napravim za odhod iz domačega okolja.

Ko odprem vrata, me hladna sapa vetra skoraj da ne zamrzne.

Čez približno 350 sekund prispem v šolo. Najprej si nadenem masko, se preobujem in se podam na dolgo pot proti svojemu razredu na Aljaski.

Ob 8.00 uri se nam začne pouk. Ko učitelj ali učiteljica vstopi v razred, najprej pomislim: »Kdaj bo konč?«

Sedaj pa vam povem lestvico nekaj učiteljev in predmetov, ki jih poučujejo.

1. NARAVOSLOVJE- učiteljica Mojca Miklavčič

Pogosto dolgočasno, redko zabavno, kdaj tudi žalostno, predvsem za tiste, ki bodo ustno ocenjeni.

2. ANGLEŠKI JEZIK- učiteljica Betka Pišlar

Za večino razreda dolgočasno, nesmiselno tratenje časa. Razen za izjeme.

3. TEHNIKA IN TEHNOLOGIJA- učitelj Janez Mlinar

Natančno, prefinjeno risanje. Seveda, dokler ne narišeš črte predolge za 1 mm ali puščice tope.

4. GEOGRAFIJA- učitelj Timotej Trček

Že gre na bolje. Seveda za nekatere.

5. In sedaj trenutek, na katerega vsi nismo čakali.

SLOVENŠČINA- učiteljica Petra Novak

Hja, ne vem, kaj naj rečem drugega, kot ne vem, kaj naj rečem.

Ne priporočam, če niste slovnično SUPER pravilni, natančni in seveda hitri pisci.

POZOR! Če ne naredite naloge, boste dobili še več za naslednjič.

Tega vam ne bi govoril, če ne bi tega izkusil na svoji koži.

V glavnem. Preidimo k bistvu.

Ob koncu vsake šolske ure učiteljica izreče mogočne, neustavljive in tudi mučne besede. »Naloga!« Še niste dojeli? Me veseli, da lahko še malo povem čez nalogo.

Se opravičujem. DOMAČO nalogo!

Naloga za doma, ne pusti nam dihati, uživati, predvsem pa se vsakih pet minut vprašamo, kdaj jo bomo dokončali.

Tudi to, kar sem vam povedal, je bila moja domača naloga. To je moja Sizifova zgodba in na mojo žalost je ne bom nikoli rešen.

Aljaž Gaber, 7. b

Intervju z volkodlakom

Pozdravljeni drage bralke in dragi bralci! Sem novinarka novinarskega krožka in danes bom intervjuvala prav posebnega gosta. Z nami je volkodlak in vprašala sem ga nekaj vprašanj.

a) Volkodlak, kako to, da ste takšni kot ste in koliko časa ste že v tej podobi?

Ja, to je zanimiva zgodba. Ko sem bil star 2 leti, sem se izgubil v gozdu. Nekaj dni sem taval, nato pa me je v gozdu našla volkulja. Vzela me je v svojo jamo in od takrat sem živel z njo. Obnašal sem se kot volk in jedel sem kot volk. Tako sem se postopoma spremenil v volkodlaka-pol volka in pol človeka. Torej sem volkodlak že kar nekaj let oz. desetletij.

b) Kje živite sedaj? Še vedno pri vaši nadomestni mami volkulji?

Ne, sedaj živim v mestu v majhni leseni hiški na drevesu, na samem. Izogibam se ljudi, saj nočem, da se me prestrašijo.

c) Kako pa poteka Vaš dan in kaj jeste v dnevu?

Spim podnevi, bedim ponoči. Spat grem okoli sedme ure zjutraj, ko se drugi ljudje prebudijo. Spim okoli dve uri, nato se odpravim na sprehod v gozd. Ker volkodlaki ne potrebujemo veliko spanca, po sprehodu zaspim še za dve, tri ure, nato pa ostanem buden. Ponoči rad gledam zvezde in ustvarjam. Najraje ustvarjam iz naravnih materialov. Drugega ne počnem nič posebnega, mi pa kakšen dan popestri tudi kakšen zanimiv dogodek. Jem le ponoči, običajno hrano, ki jo jedo volkovi. Povečini je to meso ptic, lisic, včasih tudi kokoši.

d) S kom pa se najraje družite? Ste bolj samotar ali imate radi družbo?

Sicer imam zelo rad družbo, a zaradi mojega videza, se me vsi prestrašijo. Zaradi tega sem se naučil na samotarsko življenje. Včasih pa mi čas popestri moja najboljša prijateljica Meta; psička, ki me pride včasih obiskat.

e) Se kdaj srečate s svojo mamo volkuljo in ali imate tudi kakšnega sorojenca?

Da, mojo mamó volkuljo obiščem pogosto. Imam pa brata, ki je pravi volk. Običajno se snidemo pod mojo drevesno hiško ali pa v njuni jami. Svojo mamó in brata volka imam zelo rad.

To je bilo vse. Volkodlak najlepša hvala za Vaš čas!

Tara Krvina, 7. c

Ostroviharjev pogled

Najboljši bil sem v deželi naši,
nisem bal se ne boja ne smrti,
vsak, ko me zagleda, se me ustraši,
vsi moji nasprotniki so že davno zaprti.

Nekoč prišel sem na dvor,
k prelepi Rozamundi mladi,
bil bi lahko vsem drugim vzor,
zato me za moža povabi.

Na prvi se pogled mi lepa je zdela,
velikodušna in dobra nadvse,
potem pa, kot da bi ovenela,
kot da nekdo bi ji vzel to vse.

Prevzetna Rozamunda pohlepna,
dokaz svoje lepote je želela,
ni mi bila prav nič več fletna,
nič več dobra se mi ni zdela.

Poslala v boj me je dekla,
kot da ne bi bil jih dovolj že imel,
da jo najdem, kako je že rekla,
da če bo lepša, bom pa njo vzel.
Prišel sem res do grada,
osvobodil sem jo Bošnjakov,
že takrat me je imela rada,
zakaj rešil sem jo teh divjakov.

Ko prišla sva končno na varen kraj,
deklo pogledam od bližje si,
Mislim si, le kdo je ustvaril ta raj,
ta deklica prav res od muh ni.

Zasnužil sem lepoto to,
ona koj bila je za,
z Alahom je opravila kar tako,
vero je zapustila mahoma.

Z Rozamundo nisem stikov več imel,
saj je gotovo že vse ugotovila,
ker nisem nazaj prišel,
se je po vsej verjetnosti z drugim poročila.

Nejc Dolenc, 8. c

Ostrovihar in Rozamunda čez sedem let

Dolgo časa je že minilo, odkar je odšla Rozamunda živeti v samostan, Ostrovihar pa se je oženil v Bosni.

Rozamunda je na srečanje z njim že pozabila, Ostrovihar pa se jo še prav dobro spomni. Velikokrat, ko brska po družabnih omrežjih, misli nanjo. Nikoli pa ni dovolj prepričan, ali bi ji začel slediti ali ne, saj ne ve, kako bi se na to odzvala. Nekega dne pa je le zbral pogum in jo dodal. Ko je Rozamunda videla, da jo je nek tip dodal z imenom Ostrovihar, je morala prav dobro pomisliti, kdo je to. Po kratkem premisleku se ga je le spomnila. Dolgo sta se pogovarjala in Ostrovihar je ugotovil, da nekaj še čuti do nje. Ko mu je poslala svojo sliko, je ugotovil, da je sedaj še lepša, kot je bila prej. A ni vedel, da živi v samostanu. Tudi Rozamundi se je srce smejalo od ljubezni. A ker je bila nuna, se ni smela poročiti, zato se ji je zdelo nepotrebno, da bi bila še naprej zaljubljena vanj. Sicer pa ji v samostanu s časoma ni bilo več prijetno. A vedela je, da bi bili vsi zelo jezni nanjo in se zgodba ne bi dobro končala, če bi se kar tako poročila z njim. Vseeno sta se dogovorila in Ostrovihar je prišel iz Bosne v Slovenijo. Za Lejlo se ni zmenil, saj je vedel, da ga ne ljubi več in tudi Rozamunda je zapustila samostan. Mislila si je, da je to njena odločitev in imela je prav. Tako sta nekaj časa bila prijatelja, zatem pa se je to razvilo v veliko ljubezen.

Skupaj pa sta ugotovila, da ljubezen premaga vse.

Jasna Stanonik, 8. a

Rozamunda in Ojstovihar čez sedem let

Ne vem, če je zaključek pri španskih romancah tak, kot je moj, ali pa samo Čop Prešerna s tem ni seznanil.

Po sedmih letih je žena Ojstoviharja, torej Lejla, imela hudo nesrečo pri domačih opravilih. Ko je žela travo, se je namreč zadela v arterijo in izkravela, saj ni imela nobene pomoči. Tudi časi so bili v srednjem veku precej drugačni od današnjih, ko smo vajeni hitre in urgentne pomoči. Čez leto dni se je Ojstovihar spomnil dneva, ko je pred leti odšel na grad Rozamundinega očeta. Tam je videl Rozamundo, ki je ni – kljub poroki in očaranosti nad Lejlo – ni pozabil. Mislil je, da bo lahko nadomestila Lejlo. Ker ga je tako zanimalo, kako je sedaj na gradu, je spraševal po celi vasi, a zaman. Ko je odšel v posteljo, se je spomnil, da v tej vasi živi Rozamundina sestrična. Po dobrem tednu je le prišel do tega gradu. Videl je Rozamundinega očeta, ki se mu je takoj vrnil v spomin. Izvedel je, da je Rozamunda odšla v kloster in takoj odšel do nje. Na znaku pred samostanom je pisalo, da je vstop prepovedan za moške, razen za hišnika. Oblekel se je v slaba oblačila in se nunam predstavil kot

hišnik. Ko je Ojstrovhrar belil strop ravno v Rozamundini sobi, ga je Rozamunda nenadoma prepoznala in ga vprašala: »Kaj delaš tu?« Rekel ji je, da je njena lepota neminljiva in da bi se z njo poročil. Odvrnila mu je, da je nuna in se ne sme poročiti, vendar ji je dal idejo za pobeg. Rozamunda se je zanjo takoj odločila, saj je ponovno začutila ljubezen do njega. Ko je pobegnila, je že sanjara – seveda, saj gre za obdobje romantike in tudi Prešeren ni mogel brez te značilnosti romantičnega obdobja - kako bo odslej srečna. Po poroki sta živela na gradu Rozamundinega očeta in obdelovala sta veliko delovne površine. Rozamundin oče je bil hvaležen, zato sta podedovala grad in vso zemljo; slab občutek, ker je njegova hči zapustila samostan, je postavil na stran. Tudi na govorce in pevce razglašene slave se ni oziral. Po dobrem letu se je Rozamundi in Ojstrovhrarju rodil že prvi otrok. Imela sta jih pet, Ojstrovhrarjev zakon z Lejlo tega sadu ni dal. Otroke sta vzgojila v pridne in delavne, tako da so lahko še oni obdelovali kmetijske površine. Vsi so bili bojeviti kot Ojstrovhrar, nihče pa ne tako prevzeten kot Rozamunda na začetku.

Res da ima ta zgodba drugačen razplet kot v Prešernovi pesmi, vendar je ravno tako pomirljiv, kot pri španskih romancah, za katere sta značilna še asonanca in dogajanje na srednjeveških dvorih.

Nejc Novak, 8. c

Rozamunda in Ostrovhrar čez sedem let

Rozamunda se je po tragediji
v samostan preselila,
se tam podrobno izučila
ter svojo žalost v znanju utopila.

Ostrovhrar in Lejla sta se poročila,
ona mu je tri otroke rodila,
jih tudi sama vzgojila
ter medtem svoja najlepša leta izgubila.

Ostrovhar se je rajši po gostilnah potikal,
mladim gostilničarkam poljube izmikal,
po tujih dvorcih, raje kot doma je stikal,
policaje in keho večkrat je zamikal.

Lejti tega že dovolj je bilo,
še zadnjič je Ostrovharja poljubila v slovo,
potem pa z otroki odšla je iskat modro nebo,
nazaj v domovino svojo staro.

Neja Peternel, 8. C

Al' o kaj pognalo seme, kdor ga seje, sam ne

Verz je iz Prešernove pesmi Gazela, 6. Pomen tega verza je, da če seješ seme, ne veš ali bo zraslo, kaj iz njega ali ne bo.

Tudi jaz ne vem, ali bom izbrala pravo srednjo šolo ali ne, ker ne vem, kaj se bo zgodilo v prihodnosti, ali bom zmogla vse to 'prenesti'. Lahko bom spoznala veliko prijateljev, se bomo razumeli, bom imela čas za učenje, pospravljanje itd. Ljudje imamo lahko veliko strahov, slabih pomislekov. Nikoli ne vem, lahko bom imela srečo, morda pa tudi ne. Zgodile se bodo še različne stvari morda dobre ali pa tudi slabe. Trudim se razumeti sama sebe, kaj me veseli, da bom izbrala pravo šolo. Ljudje se ukvarjajo z različnimi dejavnostmi, najbolj se ukvarjajo s tistim, ki jih veselijo. Ne ukvarjaš se s športom zaradi drugih ali slabih komentarjev. Trudiš se za svoje telo in pokažeš, da si tega zmožen in s tem imaš potem izkušnjo, ki jo lahko deliš z drugim. Se ne predaš, hočeš doseči svoj cilj. Čeprav lahko traja kar nekaj časa, si na koncu zadovoljen, ponosen nase. In z vsemi izkušnjami lahko druge 'opozoriš' na napake, jim pomagaš pri učenju, delu, treniranju ... V te dejavnosti lahko vložiš veliko truda, sploh, če te veselijo. Ker če se potrudiš, bo vsak dan lažje in bo tudi lažje priti do uspeha. Spodbujanje z lepimi besedami ti lahko veliko pomaga, ker ti da motivacijo in potem veš, da to zmoreš. Za vse je na začetku težko, a moraš premagati slabo, saj z dobrim prideš daleč. Verjetno se odločiš za dejavnost, za to kar se trudiš, ker si v življenju hotel nekaj drugače, nekaj novega, spremembo.

Z dobrimi nameni prideš daleč, te ni strah. Ne dvomim v slabo in nikoli ne veš, kaj se ti lahko v življenju zgodi.

Ana Zavrl, 9. a

Ta verz se nahaja v Gazeli 6, katere avtor je France Prešeren, ki je napisal tudi slovensko himno.

S tem verzom je Prešeren hotel povedati, da sejalec, ko posadi seme, ne ve ali bo iz njega sploh kaj nastalo. Tako kot tudi mi, ko se trudimo za določene stvari, ne vemo, če iz njih sploh kaj bo. Vsak človek se trudi, da bi nekaj osvojil. Kljub temu, da ne ve, kaj točno to je. Tudi jaz se v življenju trudim za nekatere stvari, pa ne vem, kaj mi bodo v življenju pomagale. Npr., trudim se pri igranju nogometa, da bi bil dober in morda kdaj postal tudi nogometaš. Ampak kot je napisal Prešeren, sam ne vem, če se bo to sploh kdaj zgodilo in če mogoče ni trud odveč, kajti če se za nekaj trudiš, da bi osvojil, bi si verjetno želel to doseči. Ampak ne moremo vedeti, če se bo to sploh zgodilo. Trudim se, da bi tudi v šoli imel čim boljše ocene, pa sploh ne vem, mogoče bi svojo željo dosegel tudi z nižjimi ocenami in se mi ne bi bilo treba toliko truditi. Vsi ljudje si v življenju želimo nekaj doseči, ampak tudi če se še ne vem kako trudiš, so lahko nekatere želje prevelike in jih tudi z veliko truda ne moremo doseči. Nekateri ljudje se v življenju trudijo po najboljših močeh, da bi nekaj dosegli, drugi pa se potrudijo toliko kot je treba. Tudi sam razmišljam, če se mi je sploh vredno toliko prizadevati za nekatere stvari, katere bi dosegel tudi z manj vloženega truda in časa. Želel bi si, da se ljudje v življenju trudijo za tiste stvari, ki so jim všeč in si jih res želijo doseči, tisto kar pa jim ne leži najbolj, je mogoče boljše, da se trudijo za tiste stvari za katere mislijo, da bodo bolj uspešni. Lahko pa tudi ne, mogoče bodo uspeli ravno v tistih stvareh, ki jim še ne ležijo najbolj.

Prešeren je lepo napisal, da za vsako stvar za katero se trudimo, ne vemo kaj bo iz nje, dokler jo res ne doživimo. In res še danes ne vem, ali je bolje vložiti več truda v neko stvar, kot je treba ali da se potrudimo samo toliko, kot je potrebno.

Trudite se za stvari, v katerih želite biti uspešni.

Marcel Trček, 9.a

Ali bo kaj pognalo seme, sam ne ve. Tako nas je drugi verz Prešernove šeste gazele popeljal v svet razmišljanja. Prešeren, ki se je rodil v Vrbi na Gorenjskem leta 1800 kot tretji otrok, ki je pozneje postal največji slovenski pesnik se sprašuje o različnih stvareh. Toda vsa stranska vprašanja se nanašajo na eno osrednje oziroma poglavitno vprašanje. Zakaj se človek v življenju trudi za neko stvar, če sploh ne ve ali mu bo uspelo?

Razlaga je ta, da če se človek ne bi nič trudil, če ga ne bi nič zanimalo bi preprosto bil samo človek. Ljudje potrebujejo nek izziv, nekaj česar se lahko oprimejo, da zaživijo. Drugače bi lahko samo tiho stal in nič delal. Ne bi imel volje do življenja. Sam verz nam pove, da se vsak človek, ki se trudi za nekaj, npr. učitelji, da bi svoje znanje posredovali učencem, ali pa kmetje, ki čakajo na pridelek, ne vedo, ali bo njihovo delo sploh obrodilo sadove oz. ali je bil njihov trud sploh vreden vsega tega. Pa vendarle je trud na koncu vedno poplačan. Pomislimo na primer na sedaj na veliko odločitev, ki jo bomo v tem letu morali sprejeti devetošolci in bo vplivala na vse naše nadaljnje življenje. Vse skrbi ista stvar. Se bom pravilno odločil? Je to tisto, kar si zares želim? Mi bo uspelo doseči to, kar sem si zadal?

Na prvi dve vprašanji si bo odgovoril vsak sam. na zadnje vprašanje pa se odgovor glasi: » Lahko ti uspe, vendar bo zato potreben trud. Od tebe in samo od tebe je odvisno, kako daleč boš prišel.« Trud. Beseda, ki opisuje vse kar v življenju delamo. Trudimo se. Trudimo za šolo, družino, službo. Trudimo se za vse, kar nam v življenju nekaj pomeni. Za to kar se nam zdi pomembno. In če vse težave premagujemo s srcem in nasmehom na obrazu, se lahko uresniči čisto vse.

Zaključila bi rada le še z mislijo neznanega avtorja: ČE VERJAMEŠ VASE, JE ČISTO VSE MOGOČE.

Lucija Eniko, 9. c

Črtomirov opis

Črtomir, mladenič navaden,
že dolgo časa pogan je bil,
dokler prišel ni Valjhun,
in vse nekristjane pobil.

Takrat dokazal je svoji veri zvestobo,
svojemu ljudstvu pa pogum,
zatekel se je z njimi v grajsko sobo,
a kmalu ga opozoril je njegov um.

Da bo treba v boj za svobodo,
pogumen bil je mož,
ko jim je povedal, da bo treba na svetlobo,
vsi so v roke vzeli nož.

Nato kristjanom je Črtomir pobegnil,
zatorej moral je biti spreten in tih,
tudi marsikter, pred njim se je stegnil
in doživel svoj zadnji izdih.

Pogumen Črtomir zvest še kako,
bil je tudi pravičen,
maral je svoje ljudstvo zelo,
torej je njegov značaj bil kar odličen.

Nejc Dolenc, 8. c

Kako je bil rešen tržaški Tomažek

Ker so bile življenjske razmere pri Vrbarjevih zelo slabe, Tomažek ni imel dobrih življenjskih pogojev. Tako kot včasih, tudi danes obstaja veliko načinov nasilja do ljudi. Obstaja pa še ena nova. Virtualno nasilje. Tega je bilo deležno veliko ljudi, tudi Tomažek in njegov brat.

Tomažek in njegov brat sta dobila računalnik, vendar sta si ga morala deliti. Vrbarjev sin je pogosto imel težave, iz katerih ga je Tomažek reševal. A nekaterih se ne da rešiti prav zlahka. Naložil si je program, v katerem se lahko pogovarjaš z vrstniki iz celega sveta. Ampak Vrbarjev sin ni vedno vedel, kdo je na drugi strani ekrana. Postal je žrtev izsiljevanja - po sporočilih. Sporočila je prejemal od osebe »abc13579«. V sporočilih so bile denarne grožnje. Ubogi sin je tekel do Matevža. Povedal mu je za grožnje. Matevž je glasno poklical Tomažka. Tomažek je pritekel. Matevž ga je brez dokazov obsodil in ga grdo premlatil. Tomažku ni pustil niti do besede. Ampak Tomažek seveda ni bil izsiljevalec, saj se na te reči ni spoznal. Niti ni zloben človek. Napočil je dan, ko so se dobili z izsiljevalcem. To sploh ni bilo vprašanje, kdo se bo dobil z njim. Tomažek, seveda. Tomažek je stal pred hišo, v daljavi se je videlo temnega možaka, kako koraka proti njemu. »Daj mi obljubljeno,« mu je prišepnil. Tomažek seveda ni vedel, kaj naj naredi in rekel mu je, da nima nič. Možakar je vzel sekiro in malo je manjkalo, da bi ga udaril z njo.

A kaj se je zgodilo? Vrbarjevega Matevža je končno zaskrbelo za svojega sina in preprečil je, da se to ni zgodilo. Ponudil mu je ves denar, ki ga imajo. A to za možaka ni bilo dovolj. Pritekla je lena Marušica in mu ponudila računalnik. »Na, vzemi! Samo pusti nas že pri miru!« je vzkliknila. Od zadaj pa nekaj glasno počli in možakar je padel na tla. Vrbarjev sin ga je pošteno počil po glavi. Nikoli več ga niso videli.

Vsi skupaj so se močno objeli. Tomažek je spet spal pod streho, dobival je jesti, bilo mu je toplo ... in Vrbarjevi so postali prava družina.

Sara Trček, 8. b

Kako je bil rešen tržaški Tomažek

Tolstoj je enkrat napisal, da si si vse srečne družine podobne, vsaka nesrečna, pa je nesrečna po svoje.

Težave se v naši družini - če si sploh zaslužimo ta naziv - niso začele zaradi revščine. Začele so se s trenutkom, ko se je rodil Tinče. Seveda, tudi revščina je pripomogla k napetosti in stresu v hiši. Verjemite mi, ko vam rečem, da ni prijetno zaspati in se zbuditi z mislijo na pošten obrok, ki ga nisem jedel že dolgo časa.

Skratka, s Tinčetovim rojstvom so se stvari zame samo še poslabšale. Imeli smo še ena lačna usta hraniti in še eno glavo z znanjem napolniti. Pa ne, da je izobrazba v naši hiši veliko veljala. Matevž je bil vedno mnenja, da ti izobrazba ne bo pomagala priti do poštenega življenja, saj so izobraženi vedno tisti, ki izkoriščajo nas - poštene in delavne kmete. O poštenosti zdaj ne bomo razpravljali, saj je to tema, ki vedno zahteva dvojni pogled. Naprimer, mnogi bi si lahko mislili, da je Matevž dobra oseba, saj me je konec koncev rešil iz sirotišnice, mi dal streho nad glavo in me prvih nekaj let obsuval z ljubeznijo. Sam bi tem dejanju prijaznosti rekel vlaganju v prihodnost. Matevž se je staral in potreboval je nekoga, ki bo skrbel za kmetijo. S svojo tako imenovano ljubeznijo, me je obsuval samo zaradi svoje koristi. Ko je videl, da iz mene nič ne bo, se je osredotočil na novo tarčo, mene pa pustil odplavati v pozabo. Še vedno pa me je pogosto opominjal na svojo brezmejno prijaznost in velikodušnost. Še posebej po tem, ko mi je prešel kosti, zraven pa naštel vse razloge zakaj si ne zaslužim njegove ljubezni. S svojim edinim dejanjem prijaznosti me je prisilil, da sem mu ščasoma začel verjeti. Rešil me je, mi dal streho nad glavon in hrano, jaz pa mu nič od tega ne morem povrniti. To je bile den izmed razlogov, da nisem pobegnil hitreje. Vedno, ko sem razmišljal o pobegu, me je zapekla vest. Po vsem kar je naredil zame bi mu jaz poplačal tako? Sploh pa, brez mene se sploh ne bi mogli znajti po hiši. Marušica je bila tako lena, da je vse kuhanje in pospravljanje prepustila meni, medtem ko je sama ležala na peči. Nekega dne pa mi je prekipelo. Ko sem opazoval otroke, kako se veselijo in se igrajo sem se zavedel, da si tudi jaz zaslužim otroštva. Zaslužim se igrati v toplem poletnem vremenu in se kopati z vaškimi razgrajači. Tega dne sem počasi začel načrtovati svoj odhod. Pomislil sem, da bi Matevža mogoče prisilil, da me odžene od hiše. Nehal sem opravjati hišna opravila in celo Tinčetu sem nagajal - vse brez uspeha. Zato sem po mesecu dni pač zbežal. Vzel sem kos kruha, ga zatlačil v žep raztrganih hlač in zbežal. Tekel sem, dokler so me noge nesle in še naprej. Ščasoma sem prispel do stare krčme, kjer sem jim ponudil svoje delo v zameno za zaščito in prebivališče.

Tam sem bival nadaljnih nekaj let, dokler se nisem poročil s krčmarjevo hčerko. Po smrti njenega očeta sva prevzela vodstvo krčme in rečem lahko, da sva bila zelo uspešna. Še zdaj se včasih spomnim svojih otroških let in se smejim svoji naivnosti, kajti pod nobenim pogojem, za nikakršno prijaznost, nikomur nismo dolžni ostati del njihovih življenj če nas to dela nesrečne.

Neja Peternel, 8. c

Svet obsijan s svetlobo modre barve

Miza, ekran, tipkovnica, miška, slušalke, stol in telefon. Naš svet. Res je, vodi do samih težav na primer slabih ocen, slabih odnosov s starši in občutka, da sam s sabo ne narediš dovolj. A nikoli se ne spremeni, ker redko stopiš stran od računalnika, zavedaš se, da je slabo, da je preveč in da bi se moral učiti. Ta občutek nikoli ne izgine. Vsakič, ko pomisliš na šolo, se spomniš, da imaš ogromno naloge, da zaostajaš in da je veliko dela. In vsakič, ko pomisliš na to se ti zdi edina rešitev pobeg. In kam pobegnemo? K telefonu, računalniku, k igrice, ker nas nikoli ne razočarajo. Vedno so tam za nas, vedno vejo kaj hočemo. Zmeraj rečemo »čez pol ure se grem učiti,« pa se to nikoli ne zgodi. Zatiskamo si oči pred resnico, pred delom. Hočemo, da izgine in ko smo pred ekranom se zgodi točno to. Izgine, ampak ne za dolgo. Zmeraj pride nazaj, še večje kot prej. Vsi so razočarani. Mi smo razočarani sami nad sabo. Če se odločimo za spremembo in poskusimo, učimo se. Če nam uspe? Dobimo eno ali dve dobri oceni. »Zaslužim si nagrado,« si rečemo. In kaj je nagrada? Računalnik, telefon in igrice. Spet. Spet izgubimo ritem, spet zaostajamo, spet pobegnemo. Počutimo se še huje. Zmaga je bila tako blizu, ampak nam je ušla. Vse se spet ponovi. To je naš neskončni krog

Stvar, ki jo starši ne razumejo je, da ne igramo zaradi grajenja, pobijanja, zbiranja ali čemurkoli je igra ali aplikacija namenjena. Igramo za tolažbo, za podporo, za občutek, da smo dobrodošli. Igramo za uspeh. Ne vem, zakaj mislijo, da smo samo mi preveč na telefonu in računalniku, ko pa ima večina staršev isto težavo. Mislijo, da je Faceboke boljši od Instagrama, ali pa da so njihove poučne igrice boljše od Minecrafta. Ampak ni res ni boljše in oni si tega prav tako ne priznajo. Res je, da so na telefonu in računalniku še vedno verjetno manj kot mi, ampak še vedno preveč. Nismo si tako različni, čeprav to delamo iz različnih razlogov. Ena od redkih razlik pa je ta, da njim nihče ne diha za vrat, nihče jih ne opozarja in jim govori, da je dovolj, zato nimajo občutka, da je kaj narobe. Sploh pa nam starši kupijo telefone in računalnike, ne morejo nam nekaj kupiti in pričakovati, da ne bomo uporabljali. Odprejo nam vrata v neznan svet in hitro uide nadzoru.

Starši mi ne omejujejo časa na telefonu in računalniku, mogoče bi mi ga morali. A jaz jim tega seveda ne bom povedala (razen če bojo kdaj prebrali to besedilo). Vendar je težko vedeti, kdaj nehati. Čeprav mi zadnje čase gre bolje, ker sploh ne začnem igrati video igrice na računalniku (razen med vikendi), in če ne začnem ne morem pretiravati. A ko pride do telefona je druga stvar, saj ga imam vedno pri sebi, kamor koli grem je z mano, kadar koli ga lahko uporabim in to je problem. Telefon je zelo uporabna stvar, zato ga imajo vsi ves čas s seboj, a je isto kot z računalnikom ne moremo nehati. Glede tega nimam še rešitve, poskušam se obvladati, a je težko. Nočem narediti nobenega večjega koraka kot na primer izbrisati vse igrice ali nastaviti opozorilo, zato ker se bojim sprememb. Vsi se jih, vem da se jih. To pripelje do novega vprašanja. Koliko časa na dan je primerno biti na telefonu in računalniku? Jaz iskreno ne vem. Mislim, da malokdo ve. A če bi mogla ugibati bi rekla od dve do tri ure na dan. Je to preveč? Ne vem, nikoli se nisem poglobljala v to, saj sem vedno nehala, ko je bila večerja ali pa ko sem morala spat. Veliko strokovnjakov pravi, da je največji primeren čas uporabe telefona za našo starost ena

ura na dan. Ampak jaz se s tem ne strinjam, to je premalo časa za vse stvari, ki jih hočemo narediti. Že za čas pisanja tega besedila sem preseгла mejo, strokovnjaki se morajo postaviti v našo kožo. Ko so bili oni naših let, so bile stvari drugačne, računalniki in telefoni niso bili tako pomembni, ali pa sploh še niso obstajali. A vsi, ki imamo te težave vemo, da bi morali manj časa preživeti na telefonu in računalniku.

V besedilo sem vključila svoje izkušnje in mnenje, zato se opravičujem, če je malo nejasno. Vem, da nisem edina s temi težavami, zato bi bila zelo vesela mnenja še koga drugega. Hvala, če si prebral do konca, upam, da ti je bilo všeč, in da ti je povečalo razumevanje do prekomerne uporabe telefona.

Maja Sedej, 8.a.

Vir: spletna stran

BESEDILA V ANGLEŠČINI

An interview with an elderly person

When my grandma was young she lived on a smaller farm in the hills. She loved going to school, but she wasn't allowed to do her homework or study when there was work, so she mainly had to do her homework late at night or in the morning. When she came home from school she had to work in the barn. They had to work only by hand so it was very hard, but she said she liked doing the work because they always talked and joked around while working. Her most fond memories are winter evenings when the neighbours would meet at each others houses and sing and talk. She also loves to remember how she would read in the little free time she had. She would even read the books twice.

She told me that the biggest difference between her youth and ours is that they had to work more and that they had to do little things, besides their every day farm work, like collecting blueberries or mushrooms and then sell them to local stores to make money so they could buy school books and clothes. She also said that she noticed that people in her day talked and communicated more than nowadays. They were also less stressed, they weren't always in such a hurry and they helped their friends and neighbours without expecting to get something in return. She thinks children were much happier as they didn't worry so much about everything and they would be happy with the small things. But she said that it was harder to live back in the time of her youth because they had to work so much and they didn't have enough food.

Her advice to young people is that we should be more relaxed, that we should be happy with the little things and that we should talk and hang out with people as much as possible as she thinks communication is very important for humans and our happiness.

Pia Oblak, 9. c

What was life like in the time of your youth?

Grandpa: We had almost nothing to worry about. We did a lot of sports.

Grandma: It was a humble life. We didn't have many toys. We had to help our parents and we didn't have a lot of money.

Do you have any fond childhood memories?

I first fell in love with my classmate in the fifth grade. I climbed trees with my friends and we had wooden swords. We also went boating many times. I collected stamps and badges.

I loved to make bobbin lace. In the summer I was picking up blueberries and with that money I bought new clothes and books and notebooks for school.

How was life different from your life today?

There wasn't much technology like computers and phones. We spent more time outside. We had less choice in food. Teachers were allowed to physically punish students.

We had less choice in food and clothes. Families used to be bigger than they are today.

Do you think children were happier when you were young?

Yes, because they didn't have that much to worry about.

Yes, because they were happier with small things.

What advice would you give to young people?

Simplify your life, don't worry about the results because life goes on.

As little stress as possible.

Luna Sovinc, 9. c

AN IMMIGRANTS STORY

My ancestors lived in very poor conditions in Europe. There was not enough food, there was the World War 2 and they were afraid they would get killed, so they decided to raise money together and they travelled to America. There my great-great grandmother got a job as a waitress and met my great-great grandfather who worked in a shipyard. They lived in New York, like me now, and I hope to visit Slovenia one day because according to my great grandmother, it sounds like a very promising and beautiful country.

Maruška Demšar, 9. a

My family has been in the USA for 150 years now. My great-great-grandmother came to the USA a long time ago. She went with other immigrants by ferry. She wanted to find a new better job for her. She became a lawyer. She met her husband at a party. She moved in with her husband in a villa. My family is very big now. Our house is on the beach. I like spending my free time with my friends and family there.

Anja Slemenšek Urankar, 9. b

My favourite day

My favourite day is my birthday. It's a pretty ordinary day but not for me, for me it's special. Every year I look forward to this day coming. For my birthday, my parents, relatives and friends give me presents and then we celebrate together. My birthday is in summer, it's already warm so we can play outside. We treat ourselves with various sweets and cookies and we play different games. Our father prepares lunch on grill. I am getting older for 1 year every year and I will grow up soon. I really like that. When I grow up, I will become independent.

Mark Bogataj 6. c

My favourite day

My favourite day in a year is Christmas. It is on the 25th of December. The whole family helps with something. My mom bakes a potica. It is very big and delicious. We prepare the Christmas tree and the crib. The living room is decorated with all different things. We make a snowman. On his head we put a carrot, a hat, a scarf and little stones for its eyes and mouth. The kitchen smells like dinner. We have a meal. For dinner we have potica and a steak. When dinner is over we go to the church. We come home and go to sleep. In the morning we eat potica and drink a cup of tea. I really like this holiday.

Jona Kristan, 6. c

Vir: spletna stran